

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 12. december 2011
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Karoline Normann
Sagsnr.: 2011-0030-0473
Dok.: 287230

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 242 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 25. november 2011. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anne Baastrup (SF).

Morten Bødskov

/

Carsten Kristian Vollmer

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 242 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen omdelt på REU alm. del – bilag 114.”

Svar:

1. I den omtalte henvendelse peger en mor til en 10-årig pige på nogle forskellige forhold i forbindelse med straffen i sager om seksuelle krænkelser af børn. Hun mener, at strafferammen for seksuelle overgreb mod børn skal sættes op, ligesom de dømte ikke bør prøveløslades. De, der ikke ønsker at indgå i et behandlingsforløb under afsoningen, bør idømmes en til-lægsstraf.

Henvendelsen ses at udspringe af en sag, hvor gerningsmanden er idømt 7 års fængsel for overgreb mod blandt andre den 10-årige datter.

Jeg skal i den forbindelse indledningsvis bemærke, at jeg af principielle grunde ikke finder at burde udtale mig om den konkrete sag.

Samtidig vil jeg gerne understrege, at seksuelt misbrug af børn er en af de mest afskyelige forbrydelser, som ofte har meget voldsomme konsekvenser for ofrene. Regeringen lægger derfor stor vægt på indsatsen for at bekæmpe seksuelle krænkelser af børn. Det er vigtigt, at der løbende følges op på håndteringen af sådanne sager – både i forhold til den forebyggende og den retshåndhævende indsats.

2. Det kan i den sammenhæng oplyses, at Straffelovrådet for tiden er ved at gennemgå straffelovens kapitel 24 om forbrydelser mod kønssædeligheden med henblik på at vurdere, om der bl.a. i lyset af bestemmelsernes anvendelse i praksis er grundlag for at foretage ændringer i bestemmelsernes udformning, og om der er behov for særlige initiativer vedrørende straffastsættelsen navnlig for de groveste sædelighedsforbrydelser.

Straffelovrådets arbejde forventes afsluttet omkring sommeren 2012, således at der i givet fald vil kunne fremsættes lovforslag på grundlag af Straffelovrådets betænkning i folketingsåret 2012-13.

3. Når det gælder muligheden for prøveløsladelse af bl.a. personer dømt for seksuelle overgreb mod børn, kan følgende oplyses:

Efter straffelovens § 38, stk. 1, kan prøveløsladelse finde sted, når 2/3 af straffen er udstået. Prøveløsladelse forudsætter, at den dømtes forhold ikke gør prøveløsladelsen utilrådelig, at der er sikret den dømte passende op-

hold og arbejde eller andet underhold, og at den pågældende erklærer at ville overholde de fastsatte vilkår for prøveløsladelsen.

Prøveløsladelse vil f.eks. være utilrådelig, hvis der foreligger en væsentlig risiko for recidiv til ikke-bagatelagtig kriminalitet, som ikke kan begrænses ved tilsyn af Kriminalforsorgen og eventuelle særvilkår. Der skal således foretages en meget konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde af, om prøveløsladelsen er utilrådelig.

Ved prøveløsladelse af personer, der er dømt for sædelighedskriminalitet, herunder seksuelt misbrug af børn, skal fængslet, inden der træffes afgørelse om prøveløsladelse, i visse tilfælde indhente en udtalelse om vilkårsfastsættelsen fra de sociale myndigheder i den dømtes bopælskommune. Fængslet skal i disse sager også indhente en udtalelse om, hvorvidt der bør fastsættes tilsyn, om tilsynets muligheder og om vilkårsfastsættelsen fra den afdeling af Kriminalforsorgen, der i givet fald skal føre tilsyn med den pågældende. Hvis der er tvivl om, hvorvidt den indsatte vil frembyde fare for andres liv eller helbred, skal der indhentes en udtalelse fra Retslægerådet, inden der træffes afgørelse om prøveløsladelse.

Disse høringsregler er med til at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse om prøveløsladelse.

4. I tilknytning hertil kan det oplyses, at det fremgår af Kriminalforsorgens vejledning om prøveløsladelse, at der for indsatte, der er dømt for sædelighedskriminalitet, hyppigt vil være behov for at fastsætte vilkår om fortsat behandling i forbindelse med eventuel prøveløsladelse. Det fremgår også af vejledningen, at hvis en sædelighedsdømt ikke vil acceptere et relevant vilkår under prøveløsladelsen om at fortsætte en påbegyndt psykiatrisk behandling, eventuelt kombineret med kønsdriftsdæmpende medicin, vil dette i højere grad end sædvanligt medføre, at der gives afslag på prøveløsladelse.

Når det i øvrigt gælder spørgsmålet om behandling, kan det oplyses, at personer, som er idømt en straf på over 4 år, typisk vil afsone straffen i Anstalten ved Herstedvester, hvor de tilbydes relevant behandling, f.eks. psykoterapi. Nogle få indsatte, som har begået gentagen eller meget alvorlig personfarlig kriminalitet, og som skønnes at være i fare for at begå ligegartet kriminalitet, vil få tilbudt kønsdriftsdæmpende behandling (medicinsk og psykoterapeutisk behandling). Dette forudsætter imidlertid, at alle andre behandlingsmuligheder er udtømt eller vurderes at være utilstrækkelige til at imødegå risiko for tilbagefald til ny sædelighedskriminalitet.

5. Som beskrevet ovenfor træffes en afgørelse om prøveløsladelse på baggrund af en grundig undersøgelse af sagen. Når det gælder sædelighedsdømte, gives der endvidere som anført som altovervejende hovedregel afslag på prøveløsladelse, hvis den dømte ikke vil acceptere et vilkår om relevant behandling. En ændring af reglerne om prøveløsladelse i overensstemmelse med det foreslåede, hvor en bestemt persongruppe mere generelt udelukkes fra prøveløsladelse, rejser en række vanskelige og principielle spørgsmål i forhold til den almindelige ordning med prøveløsladelse, og en sådan ændring ville derfor i givet fald kræve grundige overvejelser.

Med hensyn til spørgsmålet om tvangsmæssig behandling er dette ligeledes forbundet med en række vanskelige problemstillinger, herunder i forhold til lægers deltagelse og det almindelige frivillighedsprincip på behandlingsområdet. Det bemærkes i den forbindelse, at behandlingen af sædelighedskriminelle i dag bl.a. omfatter psykoterapi, der (selvsagt) ikke er muligt at anvende tvangsmæssigt.

Spørgsmålet om sanktionerne – herunder anvendelse af behandling – over for sædelighedskriminelle er i øvrigt et tema, der indgår i det arbejde, som Straffelovrådet i øjeblikket er i gang med vedrørende straffelovens kapitel 24 om forbrydelser mod kønssædeligheden. Jeg finder det rigtigst, at overvejelser på området afventer dette arbejde, der som nævnt forventes afsluttet omkring sommeren 2012.